

Nr 351.

Av herr **Tamm**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ecklesiastik boställsordning m. m.

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 187 med förslag till ecklesiastik boställsordning m. m. får jag anföra följande.

Förslaget innebär bland annat, att i varje pastorat, där en boställsskog finnes, en förvaltare skall anställas. Denne utses av pastoratet och behöver icke ha någon särskild skoglig utbildning. Det räcker med erfarenhet av skogsskötsel. Till förvaltare kan alltså utses en hemmansägare eller en skogsarbetare.

Pastoratets förvaltare skall enligt propositionen ombesörja utstämpling å boställsskogarna. Härutinnan skiljer sig propositionen från det sakkunnigförslag, som eljest ligger till grund för densamma. Sakkunnigförslaget innebär nämligen, att all utstämpling skulle verkställas av stiftsintendenten eller honom underordnade assistenter och skogvaktare.

Det väsentliga i propositionen är tydligen att genomföra en lokalt betoad förvaltning. Härigenom vinnes, att den, som har med förvaltningen att skaffa, ständigt finnes till hands och utan nämnvärt besvär kan följa verksamheten å bostället samt övervaka dettas tillstånd. Vinsten är särskilt betydelsefull, enär det här är fråga om ett stort antal små och spridda jordbruk och skogar. En mer eller mindre centraliserad förvaltning av dem nödvändiggör oupphörliga resor, men det oaktat bli boställena endast vid spridda tillfällen besökta av den förvaltande personalen, vilken endast i efterhand kan fastställa, huruvida något obehörigt förekommit eller någon åtgärd varit påkallad under mellantiden. Den bevakning av boställsskogarna, som utövas för närvarande, är naturligtvis föga effektiv.

Pastoratets förvaltare får däremot tillfälle att på nära håll följa boställsskogens utveckling samt samla erfarenhet om förhållandena å den särskilda skogen. Han bör ju i allmänhet vara väl bekant med traktens skogar samt även med avsättningsmöjligheterna. Får han dessutom råd och anvisningar av den konsulterande och kontrollerande personal, som enligt propositionen skall anställas, lär man utan risk kunna anförtro honom även utstämplingar, åtminstone då fråga är om mindre och medelstora skogar. Å större skogar torde pastoratets förvaltare emellertid icke böra utföra annat än gallringsstämpling. Utstämplingen av moget virke åter synes böra utföras av en person med högre skoglig utbildning. Jag erinrar om att gagnvirke för närvarande ofta utstämplas av vederbörande jägmästare eller revirassistent.

Det sålunda föreslagna utsyningstvånget torde böra gälla skogar med en

ytvidd av 500 hektar produktiv skogsmark eller därutöver. Dessa skogar äro icke särdeles talrika. Av hela antalet boställsskogar äro endast fyra procent att hänföra till denna grupp. Sammanlagda arealen större skogar är omkring 100,000 hektar. Härav torde framgå, att den föreslagna anordningen icke kommer att kräva någon större personalökning. Den personalökning, som är nödvändig, torde dessutom uppvägas av att pastoratens egna kostnader för skogsförvaltningen bli så mycket lägre.

Med stöd av det ovanstående får jag hemställa,

att riksdagen måtte vidtaga den ändring av Kungl. Maj:ts proposition nr 187, att gagnvirke å skogar med minst 500 hektar produktiv skogsmark skall utsynas av stiftsintendent eller assistent med högre skoglig utbildning,

samt anhålla,

att vederbörande utskott måtte utforma härför erforderliga lagtextändringar.

Stockholm den 5 april 1932.

Gustaf Tamm.